

Jill Murphy (5 iulie 1949 – 18 august 2021), autoare și ilustratoare britanică, este cunoscută mai ales pentru seria *O vrăjitoare îngrozitoare*. S-a arătat interesată de scris și desen încă de la vârsta de șase ani. Școala primară i s-a părut cea mai frumoasă perioadă de-a lungul anilor de studiu, pentru că avea multe proiecte de care putea profita pentru a desena. Ulterior a fost înscrisă la o școală catolică unde i-a fost foarte greu să se adapteze, atunci născându-se și ideea pentru cartea *O vrăjitoare îngrozitoare*. Lucrul la această carte a durat doi ani, iar la optsprezece ani a trimis manuscrisul la trei mari edituri londoneze, însă a fost refuzat. Succesul avea să vină câțiva ani mai târziu, moment în care și-a dat seama că vrea să devină scriitoare cu normă întreagă. A continuat să scrie și să illustreze multe alte volume, trei dintre ele chiar despre micuța vrăjitoare Mildred Hubble, principalul personaj din seria *O vrăjitoare îngrozitoare*, iar de-a lungul carierei cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii.

JILL MURPHY

O vrăjitoare îngrozitoare zboară la mare

Ilustrații de Jill Murphy

Traducere din engleză de Ioana Tudor

arthur

1

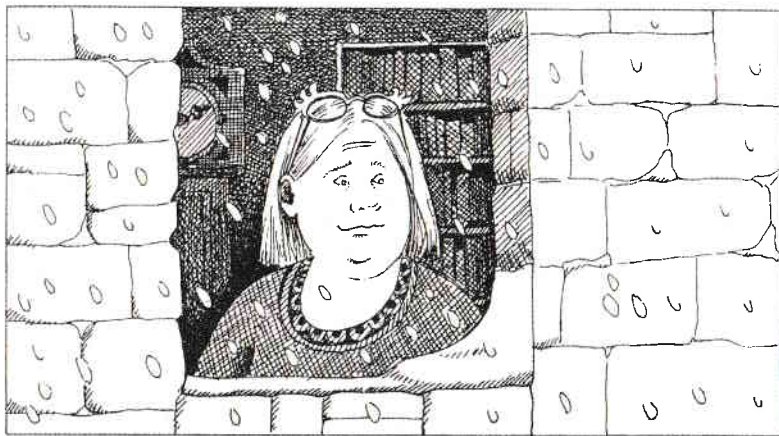

O furtună violentă le-a întâmpinat pe elevele Academiei de Văjitoare a domnișoarei Cackle atunci când s-au întors la școală, în prima zi din semestrul la capătul căruia le aștepta vara.

Anul școlar era împărțit în două semestre: semestrul de iarnă, care începea în septembrie și continua până în ianuarie, și semestrul de vară, care începea în martie și se termina în iulie. Având în vedere că fiecare semestru

cuprindea cinci luni zdravene, vă puteți imagina cât de trist era în lunile de mijloc, când fiecare minut părea cât o oră și nicio luminiță nu se întrezărea la capătul tunelului.

Fetele erau obișnuite cu vremea urâtă din primele săptămâni ale semestrului de vară, întrucât era foarte devreme în an, dar de data aceasta se depășise orice limită.

Domnișoara Cackle, directoarea cea blândă a școlii, privea de la fereastra biroului cum veneau la școală elevele, singure sau în perechi, străduindu-se din răsuputeri să rămână pe coada măturilor, în timp ce vântul turbat

le întorcea pe dos pelerinele și le flutura sălbatic rochiile de vară.

Mildred Hubble, elevă în anul doi și renumită deja ca fiind cea mai îngrozitoare vrăjitoare din școală, s-a ivit dintr-odată printre norii galben-cenușii; o crustă de zăpadă îi acoperea coada măturii, pisica, valiza și rochia subțire, care anul acesta avea un design nou.

Domnișoara Hardbroom (diriginta îngrozitor de severă a lui Mildred) hotărâse că vechiul model al rochiilor, cel cu carouri negre și gri, era prea frivol pentru fete și o convinsese pe directoare să îl înlocuiască cu un model frumos și decent, negru din cap până în picioare. Domnișoara Cackle acceptase supusă planul domnișoarei Hardbroom, așa cum făcea de obicei, având în vedere că era o persoană care voia să evite întotdeauna orice disensiune, dar în sinea ei prefera mai degrabă vechea uniformă. Toată această tărașenie iscase multă veselie printre fete, cărora le era greu să creadă că cineva, chiar și domnișoara Hardbroom, putea să considere carourile negre și gri și șosetele cenușii drept frivole.

În timp ce se străduia să-și manevreze mătura peste zid și apoi în curtea școlii, Mildred se întreba dacă nu cumva gerul o lipise de coada măturii. S-a întors să verifice dacă pisica ei dungată era încă la locul ei, pentru că bieteii creaturi îi era îngrozitor de frică să zboare chiar și când vremea era excelentă, iar acum miorlăise disperată tot drumul. Era acolo, dar când au zburat la doar câțiva

centimetri deasupra zidului, pisica a dat să sară de pe mătură, făcând-o pe Mildred să se prăbușească într-un morman înalt de zăpadă, care se arcuria elegant lângă peretele

uneia dintre magazinele unde erau depozitate măturile. În curte erai destul de adăpostit, iar Mildred zăcea în zăpadă încercând să-și recapete suflul; în tot acest timp le privea pe colegele ei cum se pregăteau să aterizeze, multe dintre ele cu mai mult succes decât ea.

— Ești o pacoste, D... D... Dunguliță, i-a zis Mildred, în timp ce dinții îi clănțăneau de frig. Cum o să reușesc să fac progrese în locul ăsta dacă sunt pricopsită cu o mătă ca tine?

Dunguliță și-a scuturat blănița, împroșcând cu zăpadă fața deja plină de promoroacă a lui Mildred. Unde mai pui că de borul pălăriei îi atârnavu țurțuri, iar blana lui Dunguliță stătea zburlită acolo unde smocuri mici de păr îi înghețaseră. Amândouă erau de mai mare mila.

— Maud, tu ești? a strigat Mildred atunci când un ghemotoc gârbovit, cu tot cu bagaj, s-a clătinat deasupra zidului și a aterizat în zăpadă câțiva metri mai încolo.

— Millie! a țipat o voce care, fără doar și poate, îi aparținea prietenei ei celei mai bune.

— Incredibilă vreme, nu-i așa? Și când te gândești că i se spune semestru de vară!

Mildred s-a ridicat repede în picioare, s-a scuturat de zăpadă cât a putut de bine și și-a făcut drum spre Maud, trăgând după ea valiza și mătura. Dunguliță își ocupa deja poziția obișnuită: înfășurat ca un șal pe umerii lui Mildred.

— Crezi că vor face o concesie și vor aprinde câteva focuri? a întrebat Mildred.

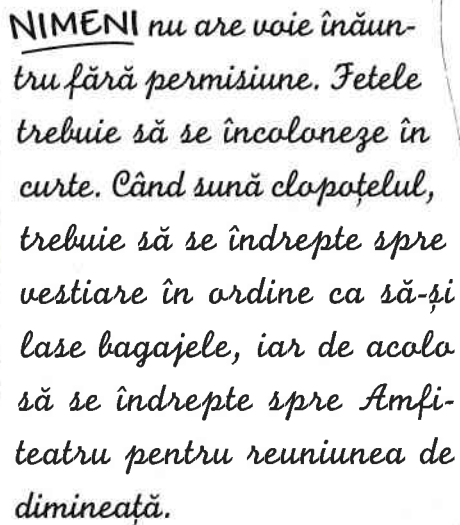
— N-aș crede, i-a răspuns Maud. Știi care e dictonul lor: aer proaspăt, binefăcător, în orice perioadă a anului. Și ce părere ai de uniformă? Frivolă! Nu zău!

Curtea s-a umplut de eleve într-o clipită; băteau din picioare ca să se încălzească și sperau că li se va permite să intre în școală, în loc să se adune în careu în curte, cum era

obiceiul. Ți se rupea inima când le vedeai împrăștiate ca niște ciori pe zăpada albă și strălucitoare.

Ușa principală s-a deschis și în prag a apărut Ethel Hallow, colegă de clasă cu Mildred, cunoscută pentru faptul că-i plăcea să facă pe șefa, mai ales cu Mildred. Avea un bilețel în mână, pe care l-a prins cu piuneze în ușă.

Pe hârtiuță scria așa:

NIMENI nu are voie înăuntru fără permisiune. Fetele trebuie să se încoloneze în curte. Când sună clopoțelul, trebuie să se îndrepte spre vestiare în ordine ca să-și lase bagajele, iar de acolo să se îndrepte spre Amfiteatru pentru reuniunea de dimineață.

— Ți-am zis, a comentat Maud cu amărăciune. Și cum a reușit Ethel să intre, din moment ce toată lumea e afară? Asta aș vrea să știu. Uită-te la ea, bine mersi, cu hainele uscate, când restul lumii e înghețată bocnă și așteaptă să fie poftită înăuntru.

— Fii atentă, Maud, a zis Mildred. Ne face semn.

— Mildred Hubble, a țipat Ethel, adăpostită în pragul ușii. Domnișoara Cackle vrea să te duci imediat în biroul ei. Nu ți-a trebuit prea mult de data asta, nu-i așa? a comentat ea, fără să-și poată stăpâni rânjetul. De câte minute ești aici – cinci, nu-i așa?

S-a strâmbat și s-a strecurat înăuntru, închizând ușa după ea.

— Ah, Maud, a spus Mildred. Pesemne că domnișoara Cackle a văzut cum m-am prăbușit. Aș fi zis c-o să mă ierte de data asta, având în vedere că e viscol și vântul bate sălbatic.

— Lasă, Mil, a consolat-o Maud. Ce n-aș da să mă fi chemat pe *mine*. În biroul ei o să găsești un foc bun și cel puțin o să te dezmoțești. Oricum, pun pariu că nici nu